DE KAARTLEGSTER

DOOR CISSY VAN MARXVELDT

„Ge is verbazend goed, Nettie, geloof me nou.“

„Ja, dat kan wel. Maar ik vind zoo'n mensch eng“.

„Och wat, onzin. . . . èng. 't Is een doodgewoon mensch. En ze moet er keurig uitzien“.

„Nou, ik weet niet.“

„Hè, je bent een vervelende zeur. Als Riek Laaman er niet geweest was, zou ik er ook niet over denken. En Riek zei juist, dat je er best heen kon gaan ; en alles is uitgekomen wat ze gezegd heeft.“

„O ja ?“ Nettie's gezicht toonde meer belangstelling.

„Ja alles,“ herhaalde Cor, die merkte dat ze terrein won. „Je weet toch, dat Riek verloofd is met Louis Gorter. Dat zag het mensch direct. Ze zei, dat Riek omging met een grooten, blonden man ; nou, je weet : Louis is blond en flink. En toen zei ze dat er binnen twee maanden een huwelijk in de kaart lag, met allemaal geld er omheen. Nou, Riek dacht : „Wat een nonsens,“ want ze zouden nog in geen paar jaar trouwen. En nu staan ze al ondertrouwd, want je weet dat Louis geërfd heeft, hè? Nu hoefden ze nergens meer op te wachten.“

— Cor knikte veelbeteekenend een paar keer.

Nettie bekeek haar keurig verzorgde nageltjes.

„Ja, als Riek zegt, dat we er best heen kunnen gaan, dan...,“ aarzelde ze.

„Dan gaan we,“ hakte Cor den knoop door. „We zijn toch immers ook geen uilen van zestien meer. Jij wordt volgende maand twintig. Ik ben het al. Dus we hoeven ons niet aan te stellen als bakvischen, die zoo iets èng vinden.“ Cor, overtuigd, dat ze het pleit gewonnen had, vond, dat ze Nettie nog best even de waarheid kon zeggen. En Nettie, aardige blonde Nettie, boog schuldig het hoofd, en zei : „Nu goed, dat is dan afgesproken. Wanneer zullen we dan maar gaan ?“

„Morgen,“ besliste Cor voortvarend.

„Nee, morgen moet ik met Ma boodschappen doen. Dan is 't beter overmorgen.“

„Goed, overmorgen dan. Om twee uur weg, nà de koffie. 't Is een uurtje fietsen. Dan zijn we er om drie uur, om vier uur daar weer vandaan, zijn we voor den eten weer thuis.“

„Weet jij d'r adres?“

„Ja, dat heeft Riek voor me opgeschreven“.

„Goed, dan houden we 't zoo afgesproken.“

„Top,“ zei Cor, haar derde cigaret opstekend.

Toen Cor weg was, voelde Nettie zich toch wel wat bezwaard, dat ze zich had laten overhalen. Als Ma het eens wist ! Die zou het vast niet goed vinden. Ma was zoo streng en precies en heelemaal niet iemand, om kaartlegsters te raadplegen. Ze zou het vreeselijken onzin vinden. Maar enfin, Cor had gelijk, ze waren geen kinderen meer, ze kon toch feitelijk doen, wat ze wilde, en ze was ook wel een beetje benieuwd, wat het mensch haar voorspellen zou. Zou ze nog iets van Wim Verbeek zeggen ? Hoewel dat toch eigenlijk niets was. . . .

Twee dagen daarna stapten Cor en Nettie naar de kaartlegster. Nettie was over haar gemoedsbezwaren heen, en ze stemde van harte met Cor in, toen die zei : „Ik ben toch zoo vreeselijk benieuwd, wat het mensch zeggen zal.“

„Nou en ik dan, zeg.“

„Sommigen gelooven er niet aan. Maar ik vind, dat je er dan ook niet heen moet gaan. En Riek zegt, dat alles uitgekomen is. 't Kan niet mooier, dunkt me.“

„Als ze maar niets griezeligs voorspelt,“ ontdekte Nettie, even-angstig.

„Ja.“ Cor trok bedenkelijk haar wenkbrauwen op. „Ja natuurlijk, als ze een nare toekomst ziet in de kaarten, dan zal ze het ook wel zeggen. Maar ik geloof, dat wij daar niet bang voor hoeven te zijn.“

Nettie voelde zich echter nog niet gerustgesteld, en een langen tijd reden ze stilzwijgend door. Cor, leelijk, klein, onbevallig dikkertje, piekerde erover, of er voor haar ook een huwelijk in de kaarten zou liggen. Hè, 't zou toch wel echt lam zijn, als het mensch geen man voor haar zag. Dan wist je toch maar zeker, dat je je heele leven ongetrouwd zou blijven rondzwalken. Ja, dan was 't toch wel angstig naar zoo'n mensch te gaan. Anders, als je niets wist, zou je toch altijd nog hoop blijven houden. . . . Enfin ze wou er niet langer aan denken. Ze had het eerst doorgedreven, en ze wou nu ook niet weer terug. Onderwijl zag Nettie in haar verbeelding sombere voorspellingen van het spoedig afsterven van familieleden. O, ze vond het vreeselijk naar om dat vooruit te weten. Toen ze dat eindelijk tegen Cor betoogde, zei die : „Weet je wat, we zullen haar vragen, of ze niets zegt van ziekte of dood en zoo.“

„En zou ze het doen ?“ vroeg Nettie benepen.

„Vast,“ zei Cor.

Na wat zoeken vonden ze de straat, waar de kaartlegster woonde. Het was een nauw, tamelijk vuil straatje ; een paar pen. — „Ja.“ zei Cor. — „Die had ze zeker niet veel te zeggen,“ vervolgde het meisje met de huil-oogen. — „Bent u hier al meer geweest ?“ informeerde Cor. — „Ja, nog een keer eerder. En alles is uitgekomen. Ze zei, dat ik binnen een maand verkeering zou hebben met een blond persoon, die veel met messen omging. Nou en dat was ook zoo, want mijn beminde was slagersknecht. Dat klopte hè?“ —'t Meisje snuffelde even. — „We hebben een half jaar verkeering gehad, en gister schrijft-ie me zoo maar af. Nou kom ik hier om raad. Zij — met een hoofdknik naar de deur — ziet alles.“

„'t Is kras,“ zei Cor, die niets beters wist te zeggen. Nettie zweeg, starend naar het binnenplaatsje, dat grauwig en donker leek.

„Ja,“ begon het meisje weer, die op dreef scheen te raken, „en mijn vriendin is hier ook geweest. Nou, maar je staat er van te kijken, wat ze die voorspeld heeft.

Ze zei, dat er gauw een feest in de familie zou zijn, en dat was zoo, want haar ouders waren die maand vijf en twintig jaar getrouwd. En toen zei ze, dat dat feest niet door zou gaan, want ze zag binnen een week rouw over een bejaard persoon. En drie dagen later stierf haar grootvader.“

Het meisje keek met een gezicht van „wat zeg je daar nou van !“

„Please, please, let us go away,“ smeekte Nettie in het Engelsch, om door het meisje niet verstaan te worden.

„Don't be silly,“ zei Cor kribbig, opgewonden door de pas gehoorde verhalen. — Nettie zuchtte van verlichting toen het meisje binnengeroepen werd. Cor had al haar overredingskracht noodig om Nettie tot blijven te bewegen, en het was met een strak, ernstig, slachtofferig gezicht, dat Nettie eindelijk achter Cor, op den uitnoodigenden roep van Juffrouw Brak de voorkamer binnenstapte.

Juffrouw Brak was een nog betrekkelijk jonge vrouw met een bijdehand gezicht, waarin een paar heldere brutale oogen. Groote vooruitstekende tanden gaven haar gezicht iets dierlijks. Ze was heel forsch gebouwd, wat haar direct een zeker overwicht verleende. Zelfs Nettie en Cor voelden zich allebei klein en min naast die groote vrouw, met haar grof, onregelmatig, vreemd-wild gezicht. Ze sprak duidelijk, goed, zonder hinderlijk dialect, en Nettie herademde een beetje.

„Wie van de dames eerst ?“ vroeg ze.

„Ik,“ zei Cor, bij de tafel schuivend.

„Kaartleggen kost vijf-en-dertig cent, planeetlezen vijftien cent extra,“ stelde de vrouw vast. „Wenscht u allebei ?“

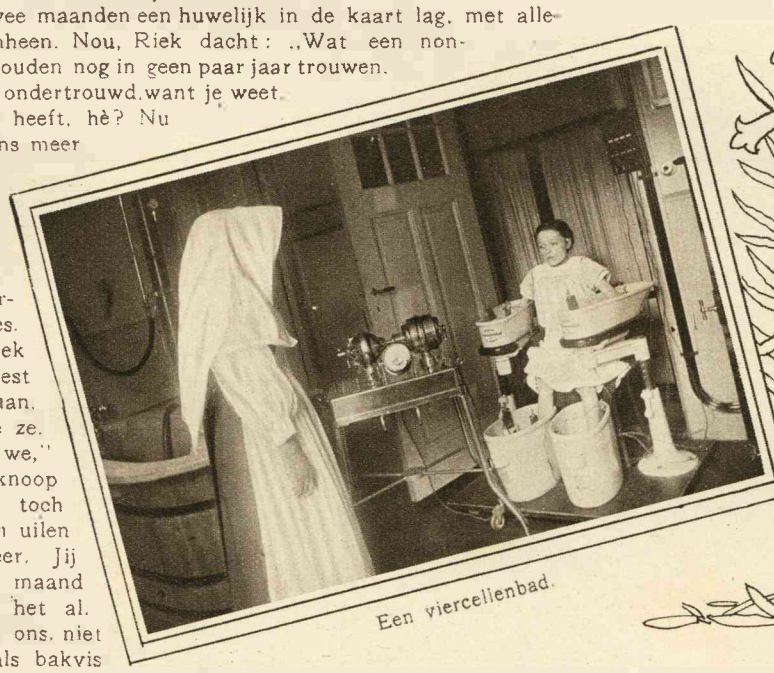
„Ja goed,“ zei Cor, die er best vijftig cent voor over had.

De vrouw nam de kaarten van de tafel, schudde ze.

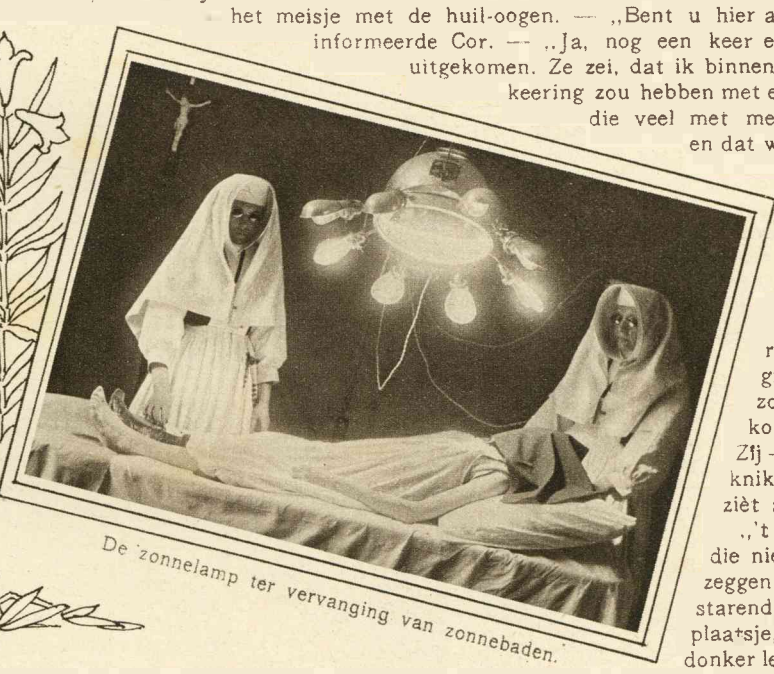
„Getrouwd of ongetrouwd ?“ vroeg ze toen als terloops.

„Ongetrouwd,“ zei Cor naïef.

De vrouw spreidde de kaarten op tafel uit. „Trekt u er

Een viercellenbad.

De zonnelamp ter vervanging van zonnebaden.

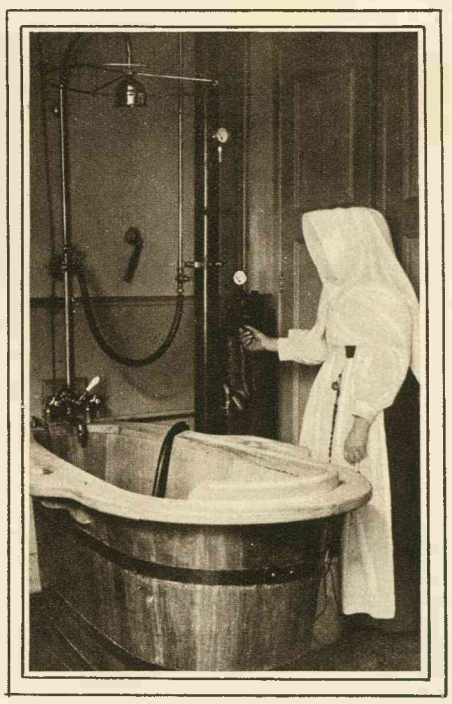
Het verplegingsoord „Maris Stella“ te 's Hage.

Een electrisch lichtbad.

Vibramassage.

Een koolzuurbad. *(foto's Van Tol.)*

Een dezer dagen was onze fotograaf in de gelegenheid een aantal opnamen te maken in het verplegingsoord „Maris Stella“, aan den Ouden Scheveningschen weg, vlak naast de R.K. Kerk gelegen. In het bijzonder besteedde hij zijn aandacht aan de installatie van electrische Therapie die daar tegenwoordig naar het voorbeeld in zoovele andere landen gegeven, wordt uitgeoefend en die wonderen verricht. De installatie is aangebracht in de lage verdieping van het paviljoen „Maris Stella“, rechts van den ingang, en wordt met opofferende zorg bediend door de Eerw. Zusters van den H. Carolus Borromeus. Naar wij vernemen bestaat het plan de inrichting verlang uitbreiding te geven, zoodat meerdere toestellen van dezelfde soort, als men op onze afbeeldingen ziet weergegeven, aanwezig zullen zijn en meer patiënten gelijktijdig kunnen worden geholpen. Den Haag kan trotsch zijn op een dergelijke inrichting, die een zegen is voor velen.